

HỒI THỨ HAI MƯỜI SÁU VIÊN TỬ Y ĐẢ BẠI TAM ĐỒ

Nàng kẹp đao bằng hai ngón tay giơ lên lạnh lùng hỏi :

-Hai vị cùng ra một lúc ư ?

Dương Tân tuy lỗ mãng nhưng trước nay vẫn coi thường phái nữ và nhớ câu " Hảo nam bất dữ nữ đấu ", gã tự nhủ :

-Ta đường đường là một nam hán tử có lý đầu lại động thủ với nữ nhân ? Huống chi thiếu nữ này điên điên khùng khùng đây về tà môn. Ta không lý gì đến thị hay hơn.

Hắn liền cầm đao lùi lại nói :

-Đại sư ca ! Sư ca hãy phát lạc y đi !

Tôn Phục Hồ ngần ngừ đáp :

-Không, không.

Gã chưa dứt lời nữ lang đã hô lớn :

-Yến Tử Lược Thủy.

Hai ngón tay mặt nàng mới ra cho đờn đao rớt xuống. Đồng thời nàng hạ thấp bàn tay chụp lấy chuôi đao. Tay trái nàng đỡ cổ tay mặt. Lưỡi đao từ dưới đưa lên trên. Tay trái thành móc câu. Tư thế này chính là một đao pháp trong Lục Hợp Đao chính tông của Vi Đà môn.

Tôn Phục Hồ không ngờ nàng ra chiêu mau lẹ như vậy nhưng đường đao này hắn đã rèn luyện hai chục năm tinh thực hơn ai hết liền trả lại bằng chiêu Kim Tỏa Truy Địa.

Nữ lang hô :

-Quan Bình hiến ấn.

Nàng xoay mũi đao phóng ngược lên.

Theo lẽ nàng đã sử chiêu Yến Tử Lược Thủy đưa đờn đao từ dưới phóng lên thì chiêu thứ hai kế tiếp không nên sử Quan Bình hiến ấn vẫn đưa đao từ dưới lên trên.

Ngờ đâu nàng đưa chênh chéch lưỡi đao lên qua đỉnh đầu rồi đột nhiên biến thành kỳ chiêu quét ngang một cái.

Tôn Phục Hồ sợ giạt bắn người, vội cúi đầu xuống né tránh.

Nữ lang lại hô :

-Phụng Hoàng Hoàn Oa !

Tay trái đột nhiên phóng ra nhắm đánh vào cổ tay Tôn Phục Hồ. Đờn đao từ trên chém xuống.

Bỗng nghe đanh choang một tiếng, Tôn Phục Hồ để rớt đao xuống đất. Thanh đơn đao của nữ lang liền kề vào cổ hắn.

Người bàng quan bật tiếng la hoảng :

-Úi chà !

Ai cũng nhìn thấy nhất đao của nữ lang mà chém gấp thì cái đầu của Tôn Phục Hồ rớt xuống liền. Không ngờ nhất đao đang bổ lẹ xuống rất cấp bách đột nhiên dừng lại. Lưỡi đao chỉ vừa kề cổ đối phương chứ chưa sảy da chút nào. Công phu này đủ khiến cho người ta phải hoảng sợ.

Hồ Phỉ trống ngực đánh hơn trống làng. Chàng tự lượng trong ba chiêu đả bại Tôn Phục Hồ không phải là việc khó nhưng chiêu đao tối hậu như nàng vận kinh chuẩn đích đến thế thì e rằng chàng không bằng được.

Quần hào trong sảnh đường chỉ có mình chàng là hiểu được võ công nữ lang đến trình độ nào nhưng sau khi nàng ra ba chiêu, mọi người đều trợn mắt há miệng. Tôn Phục Hồ hạ thấp đầu để tránh đao. Nữ lang cũng theo đà đưa đao xuống.

Tôn Phục Hồ đã cong lưng cúi đầu, bây giờ trán hắn gần chạm đất coi chẳng khác người đang đập đầu trước nữ lang. Hắn mình mang bản lãnh cao thâm nhưng bị lợi đao kề cổ không sao phát huy được.

Nữ lang đảo mắt nhìn quanh mọi người một lượt rồi thu đao về hỏi :

-Các hạ đã luyện được tuyệt chiêu Phụng Hoàng Hoàn Oa chưa ?

Tôn Phục Hồ đứng ngậy người lên cúi đầu xuống đáp :

-Luyện qua rồi !

Hắn nghĩ bụng :

-Chiêu này mình sử đến mấy ngàn mấy vạn lần nhưng trước nay chưa từng dùng tới trong trường hợp này, chẳng hiểu có chống nổi thì không ?

Trong lòng rất rối kinh nghi, tâm thần rối loạn, gã cầm đao lùi lại.

Dương Tân thấy nữ lang mới ra ba chiêu đã chế phục được đại sư huynh không khỏi sinh lòng ngờ vực tự hỏi :

-Chẳng hiểu đại sư huynh đã bày ra ngụy kế cấu kết với con nhỏ này đoạt chức chưởng môn để thị đến hý lộng quỷ thần ?

Y càng nghĩ càng thấy mình đoán đúng liền hỏi :

-Đại sư ca ! Mới ba chiêu mà đại sư ca đã nhường người ta là có dụng ý gì ? Đại sư ca không nghĩ đến oai danh của Vi Đà môn nữa ư ?

Tôn Phục Hồ chưa hết kinh hãi. Gã cũng không hiểu tại sao mình bị người kiềm chế một cách hồ đồ. Trong lúc nhất thời gã không thể trả lời được, miệng ấp úng :

-Ta...ta...

Dương Tân tức giận hỏi :

-Ta làm sao ?

Y cầm đao nhảy ra trở tay vào mặt Tôn Phục Hồ quát :

-Vụ này đại sư ca...

Đột nhiên trước mặt bạch quang lấp lánh. Đơn đao của nữ lang từ dưới đưa lên. Đao pháp của nàng nhanh quá, chưa ai nhìn rõ, có phảng phất như chiêu Yển Tử Lược Thủy. Dương Tân trong lúc hoang mang tiện tay đánh trả lại bằng chiêu Kim Toàn Trụ Địa.

Đó là chiêu y đã luyện rất thành thuộc.

Nữ lang không chờ song đao đụng nhau đã biến thành chiêu Quan Bình hiến ấn phóng đao chênh chếch rồi quét ngang một cái.

Dương Tân giật bắn người lên la hoảng :

-Phụng Hoàng Hoàn Oa !

Y chưa dứt lời đã thấy cổ tay tê chồn. Đơn đao rớt xuống đất, cương đao của đối phương liền kề vào cổ y.

Nữ lang lại sử ba chiêu đúng như đao pháp đối phó với Tôn Phục Hồ. Có điều lần này ra tay mai lẹ hơn khiến đối phương không kịp đề phòng. Thanh đao bổ xuống còn cách mặt đất không đầy ba thước mà trán Dương Tân đã gần chạm đất.

Nữ lang lạnh lùng hỏi :

-Đã chịu phục chưa ?

Dương Tân tức giận lớn tiếng quát :

-Không phục.

Nữ lang tăng gia kinh lực chí mũi đao xuống thêm. Nhưng Dương Tân rất quật cường tự nhủ :

-Người có chặt đầu ta, ta cũng không chịu đập đầu xuống đất.

Y lại ngừng đầu lên.

Nữ lang không có ý sát hại đối phương liền nhắc đơn đao lên một chút hỏi :

-Ông bạn muốn sao mới chịu thua ?

Dương Tân cho là đao pháp của nàng có tà môn, còn võ công chân thực quyết chẳng thể hơn y được. Y liền lớn tiếng đáp :

-Cô có giỏi thì đấu thương với ta.

Nữ lang nói :

-Được lắm !

Nàng thu đao về quẳng trả lại cho tên đệ tử kia rồi nói tiếp :

-Ta thử xem ông bạn luyện Lục Hợp Thương Pháp đến đâu rồi.

Dương Tân mặt đỏ bây giờ tức quá tím lại. Y hỏi đệ tử :

-Lấy thương mau đi ! Lấy thương mau đi !

Một tên đệ tử chạy vào luyện võ sảnh lấy một cây thương ra.

Dương Tân đang tức giận như người điên xoay tay lui tát tên đệ tử kia một cái và quát mắng :

-Thị muốn tử thương pháp với ta, người không nghe thấy ư ?

Tên đệ tử bị y tát một phát đến đầu nhức mắt hoa. Một tên đệ khác sợ y đánh nữa vội nói :

-Để đệ tử đi lấy thêm cây nữa.

Rồi gã chạy vào nội đường lấy thêm một cây thương ra.

Nữ lang đón lấy trường thương hô :

-Tiếp chiêu đây !

Hồ Phi chuyên nghiên cứu đơn đao và quyền cước còn về những khí giới khác chàng không tinh thực, liền nhìn lên võ sư trung niên tỏ vẻ thỉnh giáo.

Võ sư này võ công cũng bình thường nhưng đi theo Vạn lão quyền sư lâu năm nên các môn khí giới dùng quyền cước về Lục Hợp môn đã được nghe nhiều. Lão thuộc bài ca quyết liền đọc ra :

Trung bình thương, thường trung vương...

Cao dê viễn cận độ bất phương...

Khử như tiếng, lại như tuyết...

Lão chưa đọc hết đã thấy Dương Tân trả lại một chiêu.

Nữ lang đề đầu thương xuống.

Võ sư liền la lên :

-Chiêu này là Mỹ Nhân Nhận Châm chiêu số tầm thường thôi. E rằng thương pháp của cô không bằng Dương sư huynh.

Đột nhiên hai tay nữ lang ấn mũi thương xuống đề lên đầu thương của Dương Tân. Đây chính là chiêu Linh Miếu Bộ Thủ trong Lục Hợp thương pháp. Chiêu này kêu bằng Vô Trung Sinh Hữu Thương. Nó là một hư thức rồi biến thành chiêu số cực kỳ lợi hại.

Cũng trong ba chiêu, Dương Tân bị kiềm chế.

Dương Tân vận nội lực vào hai cánh tay găm thét như sấm, hất mũi thương lên.

Nữ lang rung tay một cái. Rắc một tiếng ! Mũi thương của Dương Tân bị gãy rời.

Nữ lang xoay mũi thương lại chỉ vào bụng dưới Dương Tân khế hỏi :

-Thế nào ?

Quần hào nhìn cả về phía Dương Tân thấy mặt hấn đang tím như gan heo đột nhiên không còn chút huyết sắc rồi biến thành lợt lạt như tờ giấy trắng. Người hấn rung lên, quẳng thương xuống đất đánh " chát " một tiếng, miệng la :

-Hồng rồi ! Hồng rồi !

Hấn xoay mình chạy ra ngoài.

Một tên đệ tử của hấn la gọi :

-Sư phụ ! Sư phụ !

Rồi co giò rượt theo.

Dương Tân phóng cước đá tên đệ tử này lăn long lóc. Hấn không quay đầu lại, tiếp tục chạy ra cửa lớn.

Quần hào trong nhà đại sảnh đều kinh hãi không bút nào tả xiết.

Đao pháp và thương pháp của nữ lang đúng là những môn chính tông của Vi Đà môn. Tôn Phục Hổ và Dương Tân đều là hảo thủ nổi tiếng ở bản môn mà bất luận về đao hay về thương mới trong vòng ba chiêu đã bị nàng kiếm chế không góc đầu lên được.

Uất Trì Liên dẹp lòng tự ái, mặc cho nữ lang tỏ vẻ khinh thị. Hấn quyết định chủ ý rồi chấp tay tiến lại nói :

-Võ công của cô nương tinh diệu tuyệt luân dĩ nhiên tại hạ không thể đối phó được nhưng...

Nữ lang hơi nhú cặp lông mày ngắt lời :

-Ông bạn dài dòng quá ta chịu không nổi. Nếu ông bạn tâm phục khẩu phục thù ủng hộ ta làm chưởng môn. Bằng không bạn không phục thì động thủ lẹ đi là xong.

Uất Trì Liên hơi đỏ mặt nghĩ bụng :

-Con nhỏ này thủ đoạn đả lợi hại, miệng lưỡi còn lợi hại hơn.

Hấn đáp :

-Sư huynh sư đệ của tại hạ đã chịu thua rồi. Tại hạ chẳng rở rói làm gì nữa...

Nữ lang liền chận họng :

-Được rồi ! Ông bạn thích tử đấu môn gì ?

Uất Trì Liên đáp :

-Trước nay Vi Đà môn đã nổi tiếng quyền, đao, thương tam tuyệt.

Nữ lang liệng thương đi, nói :

-Ồ ! ông bạn muốn tử quyền cước, Nào chúng ta động tử đi.

Uất Trì Liên đáp :

-Về chính tông Lục Hợp Quyền chúng ta bất tất phải tử đấu nữa vì tại hạ biết còn thua cô nương xa, xin thỉnh giáo môn Xích Khào.

Nữ lang chẳng do ự gì nói ngay :

-À ! Ông bạn chuyên nghiên cứu Xích Khào Liên Quyền. Thế cũng được.

Nàng giơ tay mặt chém xuống xương tỳ bà ở bả vai đối phương.

Nguyên Xích Khào Liên Quyền cũng là một quyền pháp trong Vi Đà môn, lấy Lục Hợp Quyền làm căn cơ, Hậu Quyền làm hình thức. Nó còn là một thủ pháp tiểu cầm nã trong lúc chiến đấu xát lá cà. Chiêu nào cũng là cầm, trảo, câu, tảo, hay điểm huyết.

Uất Trì Liên thấy chiêu số về đao thương của nàng rất lợi hại mà môn Xích Khào Liên Quyền của hắn đã rèn luyện cực kỳ tinh thực. Hắn tự nhủ :

-Võ công cô này có cao cường đến đâu thì tỷ lực của thị còn kém ta rất xa. Và lại cuộc đánh xát lá cà, đàn bà con gái có nhiều chỗ cố kỵ khiến ta dễ thừa cơ thủ thắng.

Nữ lang đã hiểu tâm lý của hắn nên vừa ra tay đã phóng chưởng chém liền.

Uất Trì Liên vung tay trái lên gạt tay mặt đối phương, tiện tay lại điểm vào huyệt Kiên Tĩnh của nàng.

Nữ lang không để đụng tay vào đối phương đưa trạch đi một chút. đầu ngón tay thien về mé tả điểm tới huyệt đạo ở mé trái trước ngực đối phương.

(thiếu 2 trang)

Dứt lười hắn bật tiếng cười khô khan.

Hà Tư Hào không thấy ai đáp lại liền nhìn nữ lang nói tiếp :

-Không còn ai nghị dị thì chức chưởng môn dĩ nhiên vào tay cô nương rồi. Tiểu đệ đã gặp rất nhiều chưởng môn các phái nhưng chưa vị nào nhỏ tuổi xinh đẹp mà lại anh hùng bằng cô nương. Thế mới biết bậc hào kiệt có chí lớn xuất phát ngay từ hồi mới niên thiếu. Chúng ta nói chuyện hàng nửa ngày mà chưa hiểu cao tính đại danh của cô nương.

Nữ lang ngần ngừ một chút, nàng muốn nói lại thôi.

Hà Tư Hào nói tiếp :

-Các vị đệ tử ở Vi Đà môn bữa nay mười phần có đến tám, chín đang chờ đại lễ bái kiến tân chưởng môn. Họ chẳng thể không biết đại danh của cô nương.

Nữ lang gạt đầu đáp :

-Các hạ nói phải lắm. Tiện thiếp họ Viên... tên là... tên là Tử Y.

Hà Tư Hào võ công tầm thường nhưng kiến thức rất rộng, nghe giọng nàng nói đã nghĩ ngay đến Tử Y chưa chắc đã phải tên thật. Hắn cho là nàng mặc áo tía nên thuận miệng đưa ra hai chữ Tử Y. Nhưng hắn không tiện nói ra, liền vừa cười vừa mời :

-Xin Viên cô nương ngồi lên thượng tọa. Chỗ thủ tịch này phải nhường lại cô nương mới đúng.

Theo lễ thì Hà Tư Hào là một võ quan không nhỏ ở trong kinh lại là tân khách của phái Vi Đà thì dù Viên Tử Y có tiếp nhiệm chức chưởng môn cũng nên ngồi dưới để bồi tiếp nhưng nàng chẳng cần nhún nhường, thấy Hà Tư Hào nhường chỗ liền bệ vệ ngồi vào chủ vị.

Bỗng nghe trong góc nhà có tiếng ầm ở khóc òa lên. Người này vừa khóc vừa nói :

-Ngày trước Vi Đà môn oai danh lừng lẫy một thời, bữa nay sao lại suy vì đến thế ? Có một môn phái để con nhỏ miệng còn hơi sữa đến tận nơi khinh mạn. Hu hu.

Tiếng khóc lộ vẻ đau đớn thật sự chứ không phải có ý mạ sát.

Viên Tử Y lớn tiếng :

-Lão bảo ta miệng còn hơi sữa thì hãy ra đây để phân cao thấp.

Lần này nhìn rõ người phát thoại là một lão già hơn sáu chục tuổi, thân hình ốm nhất, đếtúp râu chuột, đầu đội nói hình trái dưa.. Búi tóc củ hành mười phần bạc đến tám, chín.

Lão già nằm phục xuống bàn vừa khóc thật lớn vừa la gọi :

-Vạn Hạc Thành hỡi Vạn Hạc Thành ! Người ta bảo dù lão còn sống lại cũng không địch nổi vị cô nương nhỏ tuổi mà xinh đẹp kia.

Lão nói mấy câu sau hiển nhiên có vẻ châm chọc Hà Tư Hào.

Những người nhỏ tuổi không nhịn được bật tiếng cười khúc khích.

Lão già lại vừa khóc vừa nói :

-Những anh hùng hảo hán ở các võ lâm mình đã biết nhiều nhưng chẳng ai mặt dày như quan lão gia kia kìa.

Hai câu nói sau khiến mọi người đều động dùm vì là câu khiêu chiến ra mặt với Hà Tư Hào.

Hà Tư Hào không nhịn được lớn tiếng quát :

-Có giỏi thì chường mặt ra đây nói chuyện đường hoàng, sao lại lén lút rụt đầu như con rùa đen.

lão già vẫn vừa khóc vừa nói :

-Tiểu đệ vâng lệnh Diêm La mời quan lão gia xuống dự đại hội dưới âm cung và sẽ được làm quan lớn hơn, tiểu đệ cũng thêm phần hãnh diện.

Hà Tư Hào đứng phắt dậy chạy về phía góc nhà. tay trái hất đánh từ trên không, tay mặt hất nhằm đúng đầu lão chụp tới.

Lão già kia vẫn không ngừng tiếng khóc. Mọi người đứng lên coi thì đột nhiên một bóng đen từ trong góc sảnh đường bay vọt ra.

Huỳnh một tiếng. Người té xuống đất chính là Hà Tư Hào.

Quần hùng chưa ai nhìn rõ hấn bị té trong trường hợp nào.

Tên thị vệ kia thấy đồng bạn gặp điều bất lợi liền rút đao ở sau lưng xông lại.

Lập tức trong sảnh đường nhốn nháo cả lên. Một bóng đen vọt ra, tiếng gió rít lên vù vù. Tên thị vệ lại té huỵch xuống trước tiệp.

Hồ Phi vẫn chú ý đến lão già, thấy lão hất hai tên thị vệ bằng thủ pháp cực kỳ mau lẹ và lợi hại phi thường. Lão cùng dùng Xích Khào Liên Quyền như những chiêu thức của Uất Trì Liên và Viên Tử Y vừa thi triển. Xem chừng lão cùng là

người ở Vi Đà môn nhưng võ công còn cao thâm gấp mấy lần Uất Trì Liên. Nhất định lão là một tay danh thủ bản môn và không thiện cảm với bọn thị vệ ở Thanh đình. Hai tên thị vệ tình trạng rất tốt tươi, sau một lúc mới lồm cồm bò dậy được.

Hồ Phi cũng ngấm ngầm cao hứng.

Viên Tử Y ngó thấy kinh địch liền rời khỏi chỗ ngồi nói :

-Lão có điều chi dạy bảo sao không nói huých toẹt ra ? Ta không ưa những người nào hý vọng quỷ thần, dấu đầu hở đuôi.

Lão già từ trong góc sảnh đường uể oải bước ra, trên mặt còn đầy nước mắt nước mũi.

Viên Tử Y thấy lão da mặt vàng ửng, lưỡng quyền nhô cao, cặp mắt sấu hăm như người bị bệnh kinh niên. Có điều thần quang lấp loáng tỏ ra con người quắc thước.

Viên Tử Y không dám coi thường, ngưng thần chờ đợi.

Lão già không đỡ giọng châm chọc nữa, cất tiếng giọng nghiêm nghị hỏi :

-Cô nương ! Cô đã không phải là người bản môn mà giữa cô và bản môn lại chẳng thù oán gì thì tội gì dính líu vào chuyện ở đây ?

Viên Tử Y hỏi lại :

-Chẳng lẽ các hạ là người Vi Đà môn ? Tôn tính đại danh là gì ?

Lão già đáp :

-Lão phu họ Lưu, tên gọi Lưu Hạc Châu. Cô nương đã nghe đến tên Vi Đà Song Hạc bao giờ chưa ? Nếu lão phu chẳng phải là đệ tử Vi Đà môn thì sao lại cùng Vạn Hạc Thành hợp xưng là Vi Đà Song Hạc.

Về Vi Đà Song Hạc, những người lớn tuổi trong sảnh đường đều nghe qua nhưng quá nửa chỉ nhận được Vạn Hạc Thành và biết lão chuyên làm điều hiệp nghĩa, nổi tiếng tốt trên chốn giang hồ. Còn một hạc nữa thì ít ai biết đến.

Bây giờ nghe lão già tự xưng mình là một nhân vật trong Song Hạc, lại nhìn thấy lão cất tay một cái đã đánh té hai tên thị vệ không nhúc nhích được, mọi người thì thầm bàn tán nhưng không hiểu gốc gác lão mà cũng không tiện nói ra.

Viên Tử Y lắc đầu hỏi :

-Vi Đà Song Hạc gì gì đó tiện thiếp chưa được nghe qua. Có phải lão muốn làm chưởng môn không ?

Lưu Hạc Châu vội đáp :

-Không, không phải ! Đừng đổ oan cho lão phu. Lão phu là sư huynh, Vạn Hạc Thành là sư đệ. Nếu lão phu ham làm chưởng môn thì làm từ trước rồi, hà tất phải đợi đến ngày nay.

Viên Tử Y bĩu môi nói :

-Hừ ! Lão nói trắng nói cuội ai mà tin được ? Vậy lão muốn làm gì ?

Lưu Hạc Châu đáp :

-Điều thứ nhất là chưởng môn phái Vi Đà phải do đệ tử chân chính cuat bản môn tiếp nhiệm. Bất luận ai làm chưởng môn cũng không nên xu phụ quyền thế lại kinh để kết giao với những nhà quyền quý. Chúng ta là những người võ biên thô lỗ thì kết giao bằng hữu với quan nha thế nào được ?

oOo